

του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Και έβγαλαν πάλι τα όρνεα σε παράταξη. Με βήμα και ρυθμό όπως ταιριάζει σε δειλούς που θέλουν να δείχνουν θαρραλέοι και να προκαλούν το φόβο για να κρύβουν το δικό τους τρόπο.

Γιατί σαν έχεις άδικο ο φόβος σε πλημμυρίζει και γίνεται τρόμος όταν πας να χτυπήσεις τον αδικημένο.

Ανθρωπάκια μικρά, χωρίς στάλα φιλότιμο, πήραν θαρρούν αποφάσεις τρανές και διέταξαν τα ανθρωποειδή να πάνε και να τρομάξουν ψυχές παιδικές.

Αλήθεια, πόσο πανικό βιώνει εκείνος που πιστεύει πως θα σβήσει την εικόνα της αδικίας από το βλέμμα ενός ανυπεράσπιστου παιδιού, μόνο και μόνο επειδή φοράει κράνος, κρατάει ασπίδα και έχει αδειάσει από αισθήματα;

Αλήθεια, πόσο πανικό βιώνει εκείνος που πιστεύει πως θα σβήσει το χαμόγελο από τα χείλη ενός ανυπεράσπιστου παιδιού, μόνο και μόνο επειδή φοράει ακριβό κοστούμι και υπογράφει αποφάσεις με στυλό που στάζουν χολή και όχι μελάνι.

Πόσο στεγνοί και πόσο στυγνοί έχουν γίνει για να μπορούν μετά να πάνε και να αγκαλιάζουν με “στοργή” τα δικά τους παιδιά;
Ξεφτίλα!

Και πιστεύουν αλήθεια ότι τα δικά τους παιδιά δεν θα διακρίνουν το ψυχρό κενό που κρύβουν μέσα τους; Διότι έτσι είναι το κενό. Σιωπηλό και κρύο!

Και όλοι οι υπόλοιποι, οι θεατές ντε, το φιλοθεάμον κοινό, που δημιουργεί τα νούμερα τηλεθέασης και τα εκλογικά ποσοστά, με πόση σκέψη και περισσή σοφία θα συμπεράνουν πως κακώς οι γονείς των προσφυγόπουλων έθεσαν σε κίνδυνο τα παιδιά τους; Οι ίδιοι δεν θα το έκαναν ποτέ αυτό!

Πόσο τους ανακουφίζει αυτό το εύκολο συμπέρασμα που με τόση θλίψη διατυπώνουν από τη θαλπωρή του καναπέ τους και τη σιγουριά της σπιτικής ασφάλειας που τους παρέχει πρόσκαιρα το στεγαστικό της τράπεζας για όσο θα μπορούν να το πληρώνουν!

Με την ίδια ευκολία και την ίδια σιγουριά, όλοι οι υπόλοιποι, οι θεατές ντε, το φιλοθέαμον κοινό, που δημιουργεί τα νούμερα τηλεθέασης και τα εκλογικά ποσοστά, θα δώσουν τα θερμά τους συγχαρητήρια σε όλα τα παιδιά που “πέτυχαν” στις πανελλαδικές εξετάσεις και θα χτυπήσουν με κατανόηση και ανείπωτη αγάπη την πλάτη στα παιδιά που “απέτυχαν” λέγοντάς τους στοργικά πως όλοι έχουν δικαίωμα σε μια δεύτερη ευκαιρία.

Αλήθεια, δεύτερη ευκαιρία για ποιον; Και η προσπάθεια; Δεν μετράει; Δεν επιβραβεύεται; Μόνο το αποτέλεσμα έχει αξία και μάλιστα σε ένα προκαθορισμένο πλαίσιο που καθορίστηκε όχι με βάση τις ανάγκες των παιδιών αλλά με βάση τις ανάγκες της αγοράς;

Και θα είναι αυτοί οι ίδιοι που θα σαγηνευτούν από τις σειρήνες των άριστων.

Άραγε ποιων άριστων;

Αυτών που με κόπο, προσπάθεια, ξενύχτια και θυσίες θριάμβευσαν στην εξεταστική αρένα; Όχι βέβαια!

Των “άλλων άριστων”. Των ελέω θεού-για το χρήμα μιλάω-και ονόματος και “οικογενειακής παράδοσης”.

Δεν χρειάζονται πολλά. Λίγο να δούμε τα ονόματα των κυβερνόντων και των κατόχων του πλούτου τα τελευταία ογδόντα χρόνια και εύκολα μπορούμε να συμπεράνουμε ποιοι “εξ ορισμού” άριστοι έχουν συμφέρον να πουλήσουν το παραμύθι της αριστείας στους πληβείους.

Ποιοι είναι οι πληβείοι;

Μα όλοι οι υπόλοιποι, οι θεατές ντε, το φιλοθέαμον κοινό, που δημιουργεί τα νούμερα της τηλεθέασης και τα εκλογικά ποσοστά.

Ευτυχώς υπάρχουν κι εκείνοι που θα αμφισβητούν πάντα την ελέω θεού αριστεία και θα κάνουν ό,τι μπορούν για να τη συντρίψουν γιατί αποτελεί γάγγραινα που κατατρώει τις σάρκες και σωστό δηλητήριο που κυλάει στις φλέβες μιας κοινωνίας.

Αν υπάρχει μια αποδεκτή “αριστεία” είναι αυτή που μετριέται με τον αγώνα και τη

διεκδίκηση για το δίκιο των πολλών, με την προσφορά και την αλληλεγγύη, στον συνάνθρωπο, στο συνοδοιπόρο, στο σύντροφο, στο φίλο, στον άγνωστο, χωρίς φραγμούς που σχετίζονται με την όποια διαφορετικότητα.

Η “αριστεία” που συνδέεται με την ανθρώπινη εκμετάλλευση και υποτάσσεται στο κέρδος με σκοπό τη διεύρυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και τη συνέχιση της κυριαρχίας των λίγων εις βάρος των πολλών δεν μπορεί να έχει θέση σε μια κοινωνία που θέλει να λέγεται ανθρώπινη.

Δεν λείπουν οι τίτλοι αριστείας από τα παιδιά μας.
Η προσοχή μας και η αποδοχή μας τους λείπουν.

Και μια αγκαλιά, όχι χτύπημα στην πλάτη γεμάτο λύπη, για να καταλάβουν ότι είναι μοναδικά και το καθένα ξεχωριστά ένα ολόκληρο σύμπαν.